

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **D.V.T.**, narozen ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2018, č.j. MV-36908-4/SO-2018

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 6. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doručenou dne 22. 6. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2018, č.j. MV-36908-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 27. 11. 2017, č.j. OAM-1868-49/ZR-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce žalobu odůvodnil dvěma žalobními body.
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesprávné užití zákonného ustanovení, které nebylo možné na případ žalobce použít. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které se však vztahuje na případy, kdy bylo vydáno povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu, což ale není případ žalobce. Jak vyplývá i ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, žalobci bylo v roce 2003 uděleno povolení k trvalému pobytu z důvodu toho, že byl rodinný příslušník občana EU, na který rozhodně nelze použít § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ale musel by být použit § 87l zákona o pobytu cizinců. Toto flagrantní pochybení správních orgánů způsobilo fatální nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že napadá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“* Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-34, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně: *„Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“* Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitěho právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je Nejvyšší správní soud vymezil následovně: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka*

pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“* Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svoji družku L.T.T., nar. ..., st. př. VNM, se kterou vychovává jejich nezletilou dceru L.D.N.L., nar. ..., st. př. VNM. Žalobce má povolení k trvalému pobytu již od roku 2003, tj. více než 15 let, za kterých se plně integroval do společnosti. Nezletilá dcera je ve věku, kdy potřebuje po svém boku svého otce, jakožto hlavu rodiny, a nic na tom nemění, že krátkou dobu došlo k jejich odloučení. V současnosti se žalobce o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce s její výchovou. Nedostatečné posouzení přiměřenosti v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy je zcela zřejmé, že skutečnost, že žalobce má povolen trvalý pobyt přes 15 let, má zde svoji rodinu, je tak podstatným faktorem, že by zrušení povolení k trvalému pobytu znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale i jeho celé rodiny, což žalovaná nedostatečně posoudila.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná uvádí, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
6. Žalovaná dále uvedla, že dne 6. 10. 2016 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v průběhu řízení a ani v odvolání nenamítl, že by na něj měl být aplikován jiný důvod, resp. jiná skutková podstata pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu než výše uvedená. Sam žalobce v řízení zdůrazňoval pouze rodinné vazby k občanům třetích zemí (družka, dítě – občané Vietnamské socialistické republiky) a nijak nezmínil, že by byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 29. 12. 2003 pouze jako občan třetího státu, neboť Česká republika byla přijata do Evropské unie až dne 1. 5. 2004. Z žaloby není nijak zřejmé, v čem mělo

konkrétně spočívat porušení žalobcových procesních práv a v jakém rozsahu a s jakými následky bylo negativně zasaženo do jeho procesních práv, když mj. mu bylo prvoinstančním orgánem dne 10. 10. 2017 umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí obsahovalo řádně poučení o podání odvolání. Předmětem řízení vedeného s žalobcem bylo zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, což je předmět shodný jak u občanů třetích zemí (§ 77 zákona o pobytu cizinců), tak i u občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků (§ 871 zákona o pobytu cizinců). Pokud jde o konkrétní důvod, resp. skutkovou podstatu, pro kterou má být zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, žalobcova závažná trestná činnost, za níž byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 2 T 3/2015 ze dne 21. 1. 2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 To 24/2016 ze dne 26. 4. 2016 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců a k peněžitému trestu 45 000 Kč za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu podřaditelným pod více skutkových podstat. V případě občana třetího státu se jedná o důvod podřaditelný pod § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, v případě občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka se jedná o důvod ve smyslu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V obou případech se pak rovněž posuzuje dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány v případě žalobce posoudily jak skutečnost, že žalobcovo pravomocné odsouzení českým soudem za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 24 měsíců je důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tak shledaly, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nevyvolá nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná se domnívá, že žalobce mohl uplatňovat v řízení svá práva, popř. namítat jejich porušení v odvolání.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

9. Soud neshledal důvodným první žalobní bod.
10. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České

republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, (resp. byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky), za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

12. Vzhledem k tomu, že právě citovaná ustanovení zákona o pobytu jsou obsahově shodná, vedla by aplikace obsahově shodného ustanovení k obsahově shodnému výsledku. Postup podle toho či onoho ustanovení by tak sám o sobě nemohl vést k příznivějšímu rozhodnutí pro žalobce. Námitka žalobce tak neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

13. Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.
14. Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: *„Povolení k trvalému pobytu se dle § 77 odst. 2 f) zákona č. 326/1999 Sb., zruší za předpokladu, že vydané rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince. V daném případě je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizince. Správní orgán v rámci provedení dokazování do řízení a to jak z Cizineckého informačního systému, tak i z rozsudků soudů v trestní věci, lustrací v Centrálním registru obyvatel, Živnostenském rejstříku, Obchodním rejstříku, a obsahu spisového materiálu k osobě cizince zjistil, že je rozvedený. Povolení k trvalému pobytu na území získal dne 29.12.2003 na základě uzavřeného manželství spaní A.M., nar...., st. přísl. ČR, z manželství se cizinci nenarodily žádné děti, manželství bylo rozvedeno dne 05.03.2009. Dle lustrace ze Živnostenského rejstříku má cizinec vydané celkem dvě živnostenské oprávnění, obojí jsou aktuálně přerušené do 31.12.2020. Dle lustrace v Obchodním rejstříku není cizinec zapsaný v žádné právnické osobě. Dále je do spisu doložena lustrace z Centrálního registru obyvatel, ze které vyplývá, že cizinec nemá kromě bývalé manželky, žádné další rodinné vazby na státní příslušníky České republiky. V rámci prověření aktuálních rodinných vazeb přistoupil správní orgán k výsledkům účastníka řízení a jeho družky. Účastník řízení do protokolu o výsledku uvedl, že před nástupem do výkonu trestu žil ve společné domácnosti se svojí družkou a jejich dcerou v bytě v Aši, ve výkonu trestu ho jednou měsíčně družka navštěvuje, dcera na návštěvy nechodí. Po propuštění z vězení si chce najít práci a starat se o družku a dceru. Z výsledku družky účastníka řízení paní L.T.T., nar...., st. přísl. Vietnamská soc. republika realizovaného dne 27.06.2017 vyplynulo, že pracuje v Berlíně v nehtovém studiu. V Berlíně bydlí u kamaráda, dcera zde chodí do školy, navštěvuje I. ročník základní školy. Družka cizince dále uvedla, že od září 2017 se bude stěhovat do Aše, kde si chce najít práci a dceru zde přihlásí do základní školy. Správní orgán si od Vězeňské služby ČR vyžádal přehled návštěv, kdy podle obdržené informace byl účastník řízení za období od 16.10.2016 do 12.02.2017 navštíven ve Věznici Všebrdy svojí družkou v celkem 4 případech. Na základě výše uvedených zjištění si správní orgán opětovně vyžádal šetření odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Aši. Podle zprávy o výsledku šetření ze dne 29.09.2016 se rodiče nezletilé L.D.N.L., nar. ..., st. přísl. Vietnamská soc. republika, konkrétně účastníka řízení D.V.T., nar. ..., státní příslušnost: Vietnamská soc. republika ani jeho družku paní L.T.T., nar...., st. přísl. Vietnamská soc. republika nepodařilo v Aši najít. Na adrese ..., kde je hlášený k pobytu účastník řízení a jeho družka, stejně jako na adrese ..., kde je hlášena k pobytu jejich dcera, bylo od ostatních obyvatel zjištěno, že se celá rodina odstěhovala a nikdo nevěděl kam. Dle uvedené zprávy bylo telefonicky ověřováno na všech ašských školách (ZŠ Hlávková,*

ZŠ Okružní a ZŠ Kamenná) zda nezletilá dcera účastníka řízení L.D.N.L., nar...., st. přísl. Vietnamská soc. republika navštěvuje jejich školu, všude bylo sděleno, že nikoliv. Vzhledem k výše zjištěným skutečnostem, nelze v daném případě uvedené rodinné vazby považovat za důvod, proč by mohlo zrušením povolení k trvalému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky, protože jak vyplývá z uvedeného, účastník řízení se na adrese hlášeného pobytu na území ČR nezdržuje. Stejně tak není znám současný pobyt jeho družky a nezletilé dcery. Zrušení pobytu tak v žádném případě nemůže znamenat nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť tento se zřejmě v současné době na území ČR nezdržuje. Rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené ani z toho důvodu, že cizinec je odsouzený drogový dealer. Vdaném případě je zde dán veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu ochrany veřejného zdraví. Přísný postup vůči drogovým deliktům, ať již mají jakoukoliv podobu, je vysoce žádoucí už proto, že neustále se zvyšující rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Průvodní trestná činnost spojená s užíváním návykových látek kromě toho dosahuje rozměrů, které vedou k závažnému ohrožení veřejného pořádku. Zrušení povolení k trvalému pobytu pro cizince pravomocně odsouzeného za obchodování s drogami je vysoce žádoucí již s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře vzhledem ke své nezralosti. Rovněž je třeba dodat, že cizinci trvale žijící na území ČR, kteří obchodují s drogami, hrubým způsobem poškozují jméno České republiky v zahraničí, kdy Česká republika je v současné době kvůli obchodování s drogami vnímána negativně v rámci Evropské unie. V daném případě pak na základě výše uvedeného je naprosto jasné, že převažuje veřejný zájem, zájem většinové společnosti a celé České republiky nad zájmem výše jmenovaného, pravomocně odsouzeného cizince. Dále správní orgán uvádí, že obchod s drogami je druh trestné činnosti, který je nejen naprosto netolerovatelný a neomluvitelný a navíc se jedná o nejzávažnější trestnou činnost. A s ohledem na stále zvyšující se počet odsouzení cizinců na území České republiky v souvislosti s obchodem s drogami, je zrušení trvalého pobytu naprosto na místě. V této souvislosti správní orgán poukazuje na výroční zprávy Národní protidrogové centrály, které jsou dostupné na internetových stránkách Policie ČR <http://www.policie.cz/clanek/celorepublikove-utvarv-narodni-protidrogoval-centrala-skpv-zpravodaistvi-vyrocní-zprava-za-rok-2014.aspx> a dále internetových stránkách <http://www.policie.cz/soubor/vyrocní-zprava-npc-2015.aspx>, ze kterých naprosto zřetelně vyplývá každoročně stoupající počet trestných činů v souvislosti s obchodem a výrobou drog, kterých se dopouštějí cizinci v ČR. Povinností každého státu, tedy i České republiky, je bojovat proti obchodu s drogami veškerými dostupnými a zákonem povolenými metodami, tedy i rušením povolení k pobytu cizincům, kteří se v České republice této trestné činnosti dopustili. Obchod s drogami má navíc naprosto devastující a fatální následky v řadě případů pro koncové uživatele a rovněž v souvislosti s prodejem drog roste zejména majetková kriminalita uživatelů, kteří páchají trestnou činnost z důvodu obstarání si finančních prostředků na nákup drog. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, doplňuje a to jak k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, tak i k veřejnému zájmu, že zrušit pobyt cizinci, který v České republice tedy v členském státě Evropské unie obchodoval s drogami, navíc takovém množství jako v tomto konkrétním případě, je v souladu i s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C-145/09. V tomto rozsudku se mimo jiné píše, že: „Nedovolený obchod s omamnými látkami představuje rozšířenou trestnou činnost, která využívá značných hospodářských a operativních prostředků a má velmi často nadnárodní charakter. S ohledem na ničivé účinky kriminality spojené s tímto nedovoleným obchodem rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. 10. 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v

oblasti nedovoleného obchodu s drogami (Úř. věst. L 335, str. 8) v prvním bodě svého odůvodnění uvádí, že nedovolený obchod s drogami ohrožuje zdraví, bezpečnost a kvalitu života občanů Evropské unie stejně jako legální hospodářskou činnost, stabilitu a bezpečnost členských států. Vzhledem k tomu, že drogová závislost představuje pohromu pro jednotlivce a hospodářské a společenské nebezpečí pro lidstvo (viz rozsudek ESLP, Aoulmi v. Francie, ze dne 17. 1. 2006, §86), nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami může mít totiž takovou intenzitu, že může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku nebo jeho velké části.“ Dále je v tomto rozsudku uvedeno, že: „Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr rozhodl, že členský stát může za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost, které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy týkající se omamných látek, je třeba každopádně učinit závěr, že nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami tím spíše spadá pod pojem veřejný pořádek. S ohledem na uvedené je naprosto zjevné, že zrušení trvalého pobytu cizinci, který byl nepodmíněně odsouzen za obchod s drogami, je nejen zcela přiměřené, ale rovněž ve veřejném zájmu. A to nejen občanů ČR, ale občanů všech států Evropské unie. A rovněž je naprosto v souladu s rozsudky Evropského soudního dvora. Česká republika umožnila cizinci usadit se na území a za to očekává, že cizinec bude po dobu svého pobytu dodržovat platné zákony. A pokud se tak neděje, musí počítat i s možností odebrání pobytového oprávnění. Rozhodnutí za daných okolností není nepřiměřené ani z toho důvodu, že zrušením povolení k trvalému pobytu není zakázán cizinci další pobyt v ČR, pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v ČR získat. Pokud cizinec porušuje zákony ČR a je za své jednání pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, jako v tomto případě, pak musí počítat i s možností odebrání povolení k trvalému pobytu. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí správní orgán poukazuje na znění rozsudku NSS Brno č.j.: 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Skutečnost, že je cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu, mu nijak nebrání vtom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro jeho osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu. Cizinec má možnost po zrušení trvalého pobytu požádat o povolení přechodnému pobytu. O který konkrétně, záleží přímo na něm. Cizinec si může například požádat o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny, pokud prokáže společné soužití rodiny. Nicméně cizinec má možnost požádat si i o jiné druhy pobytu, například dlouhodobý za účelem zaměstnání. Správní orgán doplňuje, že v této souvislosti nemá povinnost poskytovat návod, jak má cizinec postupovat, aby dosáhl svého. Což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku 5 As 120/2011 - 80. Správní orgán dodává, že v případě, kdy je cizinci zrušen trvalý pobyt z výše uvedeného důvodu a bylo konstatováno, že zrušení trvalého pobytu není nepřiměřené, automaticky to neznamena, že v případě žádosti o dlouhodobý pobyt nebude cizinci vyhověno. Trvalý pobyt je nejvyšší možné oprávnění k pobytu pro cizince, s nejvyššími výhodami a proto se přísněji posuzuje případné protizákonné jednání cizince, za které mu navíc byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, jako v tomto případě. Je nutno dodat, že zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým úmyslným opakovaným protizákonným jednáním, které činil úmyslně s cílem zisku a za které byl pravomocně odsouzen. Správní orgán doplňuje, že při zvažování přiměřenosti rozhodnutí musel porovnat zejména rodinné a soukromé vazby cizince v ČR proti spáchané trestné činnosti, závažnosti trestné činnosti pro společnost a rovněž i délku nepodmíněného trestu odnětí svobody. Kdy uvedené skutečnosti hrají v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí zásadní roli. Správní orgán dodává, že nepřiměřenost vydaného rozhodnutí v daném případě nemůže být dána

faktem, že po zrušení pobytového oprávnění bude cizinci vydán výjezdní příkaz a bude mu stanovena lhůta k vycestování. A to i z toho důvodu, že cizinci nic nebrání vtom, aby si ihned po právní moci zrušení povolení k trvalému pobytu požádal o jiný, nižší druh pobytového oprávnění. Vdaném případě nelze zohlednit ani finanční prostředky na vycestování z ČR a pak pro případný návrat do ČR, pokud získá jiný druh pobytu. Skutečnost, že cizinec bude muset vynaložit finanční prostředky na cestu mimo ČR, v tomto konkrétním případě neznamena, že by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Navíc v tomto případě, je rozhodnutí zcela, na základě všech výše uvedených skutečností, přiměřené a to i za předpokladu, že by cizinec musel mimo ČR setrvat do doby svého osvědčení a následného zahlázení Rejstříku trestů. Kdy tento, z jeho strany ne zcela dobrovolný pobyt mimo ČR, si zavínil sám. Svým protizákonným jednáním, které vyústilo v pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, dal cizinec jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v ČR a dodržování platných zákonů. Cizinec tedy sám obrozil svůj pobytový status, když se rozhodl pro trestnou činnost a možný postih, včetně odebrání pobytu, před životem v ČR se svojí rodinou. I proto se nedá říci, že by se cizinec integroval do české společnosti. Za integrovaného nelze považovat cizince, který je v ČR odsouzen za úmyslnou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Na základě uvedeného správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí je zcela přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je naprosto v souladu s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a to i s ohledem na níže uvedený veřejný zájem. Správní orgán dále konstatuje, že při rozhodování v uvedené věci vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se cizinec dopustil a celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubým způsobem narušil. Správní orgán dále dodává, že mu je z jeho správní činnosti znám rozsudek Ústavního soudu České republiky č.j.: IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat, jako základní lidské právo každého člověka-nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud České republiky i ve svém usnesení č.j. II ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006. Správní orgán doplňuje, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde k porušení Úmluvy o lidských právech. Navíc nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, kdežto správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci pouze odebrá nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec, vyjma občanství, v ČR získat. Povolení k trvalému pobytu na území cizího státu není základním lidským právem a proto jeho zrušením nemůže dojít k porušení Úmluvy o lidských právech. Dále je nutno uvést, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v článku 9 odst. 3: „Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.“ Úmluva v čl. 10 odst. 2 též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s

oběma rodiči. Za tímto účelem a v souladu se svým závazkem podle čl. 9 odst. 2, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte, a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, které stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky, nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této úmluvě. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Zrušením trvalého pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán v daném případě poukazuje i na článek 8 Úmluvy kde se doslovně uvádí, že: „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že v daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, v tomto případě zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Toto řízení se vede z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti, veřejného zdraví a rovněž i z důvodu možného předcházení zločinnosti.“

15. Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „V souvislosti s hodnocením dopadů do rodinného a soukromého života Komise předně zdůrazňuje, že nebyl jednání samotného odvolatele, tedy toho, že odvolatel spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl českým soudem pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců, čímž tedy sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pakliže odvolatel páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky a rovněž mají i vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. V této souvislosti poukazuje Komise na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016: „Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Ve věci existence příbuzenských vazeb odvolatele na území Komise rovněž poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7A 324/2011 ze dne 10. 6. 2015: „Dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přihlížet ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si odvolatel nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince.“ Dle názoru Komise je s ohledem na odsouzení odvolatele k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a výše uvedený rozsudek zřejmé, že odvolatel si během svého pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody, v němž byl dle hlášení Vězeňské služby v době ode dne 27. 7. 2016 do dne 5. 6. 2017, nemohl vytvořit hodnotné vazby na území České republiky, jež by

mohly být ochrany hodné. Z Cizineckého informačního systému je zřejmé, že se na území České republiky nenacházejí žádní rodinní příslušníci odvolatele, kteří by na něm byli pobytové závislí. Odvolatel si mohl a měl být vědom toho, že svou dlouhodobou drogovou trestnou činností ohrožuje i budoucnost svého nezletilého dítěte, neboť je známým faktem, že z hlediska ohrožení závislosti na drogách patří mezi nejzranitelnější skupinu nezletilé děti a uživatelé drog si peníze na koupi drog opatřují často páčáním trestné činnosti, a to včetně násilné trestné činnosti. Drogová trestná činnost odvolatele směřovala svými následky k spolupodílení se na vytváření kriminálního prostředí, jež ve svých negativních následcích ohrožuje život, zdraví a majetek společnosti, jako např. v případě loupežných přepadení, při němž bývá ze strany pachatelů ohrožen život a zdraví oběti. Nemluvě o tom, že drogy končí i u nezletilých dětí a ohrožují jak jejich zdraví, tak i jejich budoucí vývoj z hlediska fyzického, psychického a morálního života. Uvedení informací z policejní statistiky z oblasti obchodování drog považuje Komise za snahu Ministerstva vnitra poukázat na negativní následky šíření drog. Vzhledem k tomu, že se odvolatel dopouštěl drogové trestné činnosti, je zřejmé, že policejní statistiky mají pro případ odvolatele relevanci, neboť dokreslují negativní následky odvolatelovy drogové trestné činnosti na zájmy chráněné společností. K délce pobytu odvolatele na území České republiky Komise uvádí, že vzhledem k věku a k poměru let, které strávil ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území, si odvolatel nevytvořil takové společenské a kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu. Odvolatel prožil 23 let svého života mimo území České republiky. Ostatně i vzhledem k výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7A 324/2011 ze dne 10. 6. 2015 platí, že během pobytu ve vězení odvolateli nevznikly hodnotné vazby na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné. Odvolatel sice na území České republiky pobývá poměrně dlouhou dobu, avšak, navzdory dlouhému pobytu v České republice, neovládá český jazyk, neboť při jeho výsledku byla nutná účast vietnamského tlumočnicka. Výše uvedené svědčí o nedostatečnosti integrace odvolatele do české společnosti. Vzhledem k tomu, že odvolatel uvedl, že zde má vazby k osobám vietnamského původu (družce a jejich společnému dítěti), dostatečně neovládá český jazyk a své rodiče navštěvuje v zemi původu, je zřejmé, že si udržuje vazby kulturně blízké zemi jeho původu a rovněž vazby na zemi původu. Vzhledem k pobytu ve vězení si odvolatel po tuto dobu nemohl vytvářet ochrany hodné ekonomické hodnoty. Ze skutečnosti, že odvolatel páchal drogovou trestnou činnost ze zjištěných důvodů je zřejmé, že odvolatel není na území dostatečně ekonomicky integrován. Skutečnost, že odvolatel páchal drogovou trestnou činnost v rámci podnikatelské činnosti, nesvědčí o dostatečnosti jeho integrace do podnikatelského prostředí v České republice. Komise uvádí, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu odvolatele na území a ani neznamená zákaz styku odvolatele s jeho dítětem a družkou. Skutečnost, že odvolatelova družka má dle Cizineckého informačního systému, krom dítěte s odvolatelem, rovněž nezletilé dítě L.D.T.Ch., nar. ..., státní občanku Vietnamské socialistické republiky, které nežije se svou matkou a s odvolatelem, svědčí o tom, že družka má významné rodinné vazby v zemi původu. Družka a dítě společně s odvolatelem nejsou na odvolateli závislé, neboť družka má vlastní výdělek. Sama družka při výsledku uvedla, že má dostatek příjmů ze Spolkové republiky Německo. Odvolatelova družka a jejich společné dítě mohou žít v zemi jejich společného původu, čemuž nasvědčuje skutečnost, že z obsahu výsledku je zřejmé, že družka neovládá český jazyk a má v zemi původu rodinné vazby, které udržuje. Družka a dítě společně s odvolatelem nejsou dostatečně integrováni do české společnosti, o čemž svědčí rovněž jejich dlouhodobý pobyt mimo území České republiky, a to ve Spolkové republice Německo. Ze skutečnosti pobytu odvolatele ve vězení je zřejmé, že po tuto dobu nemohl žít ve společné domácnosti se svými rodinnými příslušníky a podílet se na chodu společné domácnosti, pečovat o dítě společně s družkou a podílet se na jeho výchově, a tudíž po tuto značnou dobu byli rodinní

příslušníci odvolatele uvyklí na odloučení od jeho osoby. Vztah s družkou je oslaben tím, že během jejich tvrzeného vztahu měla družka dítě (L.D.T.Ch., nar. ... státní občanku Vietnamské socialistické republiky) s jiným mužem, přičemž odvolatel při výsledku nevěděl, že družka má ještě jiné dítě a sám označil za své jediné dítě nezletilou L.D.N.L., nar. ..., státní občanku Vietnamské socialistické republiky. Dle mínění Komise skutečnost, že odvolatel nevěděl o narození dalšího dítěte jeho družky v době jejich tvrzeného vztahu, nesvědčí o dostatečné zakořeněnosti jeho vztahu s družkou. Komise k tvrzení odvolatele o jeho soužití s družkou a jejich společným dítětem na území uvádí, že dne 27. 6. 2017 sice družka projevila zájem o přestěhování se ze Spolkové republiky Německo do České republiky, avšak Ministerstvo vnitra v rámci prověřování, zda k tomuto přestěhování došlo, zjistilo ze zprávy odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Aši, že se celá rodina odvolatele odstěhovala na neznámé místo a nebylo zjištěno, že by odvolatelovo dítě navštěvovalo základní školní docházku. Vzhledem k tomu, že dítě odvolatele je ve školním věku, byl orgán sociálně právní ochrany dětí oprávněn zjišťovat, zda toto plní povinnou školní docházku na území České republiky. Komise k výše uvedené zprávě orgánu sociálně právní ochrany dítěte doplňuje, že tato je sice datována dnem 29. 9. 2016, avšak zjevně je v ní písařská chyba v psaní letopočtu roku vyhotovení, když správně se mělo jednat o rok 2017. Skutečnost, že ve výše uvedené zprávě došlo k chybě v psaní číslice, svědčí jak datum vyžádání zprávy ze strany Ministerstva vnitra, tj. dne 11. 9. 2017, tak i datum doručení zprávy na Ministerstvo vnitra, tj. dne 2. 10. 2017. Odvolatel byl s výše uvedenou zprávou seznámen jako s pokladem pro vydání rozhodnutí dne 10. 10. 2017, vzal si lhůtu 15 dnů k vyjádření, avšak v této lhůtě se k tomuto nijak nevyjádřil a nenavrhl doplnění. Komise uvádí, že odvolatel v odvolání neprokázal, že by na území žil ve společné domácnosti s družkou a jejich dítětem. V této souvislosti Komise uvádí, že bylo na odvolateli, aby prokázal, že na území společně pobývá s družkou a jejich dítětem. O tom, že je povinen prokázat svá tvrzení byl odvolatel řádně poučen v oznámení o zahájení řízení. V této souvislosti Komise poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 65/2017-34 ze dne 26. 4. 2017: „Naopak, žalovaná vycházela z toho, že syn stěžovatelky požádal v České republice o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a její dcera žije ve Vietnamu s rodiči stěžovatelky. Stěžovatelce nic nebránilo ve správním řízení tyto závěry vyvrátit.“ Odvolatel tedy mohl, za účelem prokázání toho, že zde společně pobývá s družkou a dítětem, předložit mj. potvrzení o návštěvě základní školy jeho dítěte na území a sdělit a prokázat faktické místo pobytu sebe a svých rodinných příslušníků. Výše uvedené doplňuje Komise tím, že poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 271/2015 ze dne 20. 1. 2016: „Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.“ Tvrzení odvolatele, že má na území sociální, kulturní a ekonomické vazby a spoustu přátel, odvolatel v odvolání nijak blíže nespecifikoval a ani nedoložil. Dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích č.j. 52 A 54/2015-45 ze dne 22. 6. 2015 dostupného na www.nssoud.cz: „Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. – mutatis mutandis - odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně

vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).“ Výše uvedený rozsudek soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 143/2015-37 ze dne 6. 4. 2016 dostupným na www.nssoud.cz. Z výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č.j. 52 A 54/2015-45 ze dne 22. 6. 2015 je rovněž zřejmé, že Ministerstvo vnitra nebylo povinno výslovně posuzovat všechna kritéria přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života odvolatele. V souvislosti s výše uvedeným Komise poukazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 109/2013-34 ze dne 26. 2. 2014: „Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“ Dle názoru Komise lze výše uvedený rozsudek vztáhnout i na případy kritérií přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ve věci závažného narušení veřejného pořádku. Délku pobytu odvolatele na území či jeho rodinné vazby na území nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatele, neboť Komise má za to, že se odvolatel dopustil závažného protiprávního jednání, tj. závažné drogové trestné činnosti, když neoprávněně jinému prodal a pro jiného přechoval omamnou a psychotropní látku, a to metamfetamin a konopí. Odvolatel drogovou trestnou činností ze zjištěných důvodů útočil proti zájmu společnosti na ochranu zdraví a před negativními následky šíření drog. Komise shledala, že závažnost, rozsah úmyslné drogové trestné činnosti a délka a druh trestu uložený odvolateli, jsou důvodem, pro který převažuje zájem české společnosti na jeho ochranu před odvolatelem nad zájmem odvolatele na jeho právo na rodinný a soukromý život. Komise ke snaze odvolatele o pokračování jeho pobytu na území České republiky uvádí, že je na odvolateli, aby po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu našel takovou cestu, které by ho vedla k nějaké formě držení pobytového oprávnění na území. V této souvislosti Komise poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 65/2017 ze dne 29. 6. 2017: „Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.“

16. Z obsahu právě citovaných částí odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány zabývaly „dostatečně posouzením přiměřenosti vydaného rozhodnutí“. V odůvodnění svých rozhodnutí se podrobně zabývaly situací žalobce i jeho tvrzeními. Správní orgány učinily jasné a konkrétní závěry. Správní rozhodnutí tak nelze považovat za

„nepřezkoumatelná“.

17. Pokud chtěl být žalobce v řízení o žalobě úspěšný, tj. prokázat nezákonnost správních rozhodnutí, bylo jeho povinností konkrétně tvrdit a prokázat nesprávnost přezkoumatelně uvedených důvodů správních rozhodnutí. Pokud tak žalobce neučinil, nezákonnost správních rozhodnutí neprokázal. Soud není oprávněn namísto žalobce dohledávat eventuální důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
18. Tvrdil-li pak žalobce, že „v současnosti se žalobce o dceru vzorně stará a vypomáhá manželce s její výchovou“ je nezbytné uvést, že na základě ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nikoli ze stavu, který zde je „v současnosti“. Bylo povinností žalobce již ve správním řízení tvrdit a prokázat pro rozhodnutí významné skutečnosti, a pokud se mu tak nepodařilo, nelze správní rozhodnutí považovat za nezákonná pro to, že nepřihlédla k žalobcem netvrzeným nebo neprokázaným skutečnostem.

VI.

Rozhodnutí soudu

19. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

20. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. dubna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.